Recensie: Diarree is mijn lievelingskleur ****1/2

DE Studio Antwerpen
woensdag 11 september 2024

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:
'Wie zijn eigen weg gaat, kan door niemand worden ingehaald' klinkt het op het einde van Diarree is mijn lievelingskleur dat geselecteerd werd voor het Theaterfestival. De voorstelling kan je dus beschouwen als een van de beste van het afgelopen seizoen. Niet meer dan terecht, want ze voelt heel goed de tijdsgeest van nu aan, en geeft kritiek op de kunstensector zelf. En wanneer 'de vorm' in het begin nog zo mooi blijkt, wordt die gaandeweg ingeruild voor pure anarchie, rebellie waar Theater Artemis zo om gekend is.

Met Diarree is mijn lievelingskleur gaat Theater Artemis voor het eerst in zee met Studio Julian Hetzel. Het resultaat is een voorstelling die het schijt blijkt te hebben aan onze prestatiemaatschappij, het om ter beste moeten zijn. Ze stopt ons in de context van een auditie. Want jawel, het publiek blijkt al meteen zonder het te beseffen zich ingeschreven te hebben voor een auditie. We worden herleid tot nummertjes die we aan onze nek moeten hangen. Van nummer wisselen met iemand anders mag niet want anders word je uitgesloten.
Bijzonder autoritair klinken de opdrachten uit twee luidsprekers of de feedback zoals 'Het is niet omdat je bij de Studio werkt dat je je eigen regels mag bepalen' en 'Je hoeft niet zo'n lang verhaal te maken van je naam want zo lang is die niet.' Maar even goed komt de stem ook anoniem, Big Brother-achtig over. Want we worden de ganse tijd in de gaten gehouden of we wel goed genoeg ons best doen, om er gewoon te zijn bijvoorbeeld. Want dat is het eerste onderdeel waarop we gequoteerd worden: op présence.
Mensen die speciaal zijn, die eruit springen, worden gezocht om mee te doen met Diarree is mijn lievelingskleur. Het zaallicht gaat aan en uit het publiek worden enkele nummers gekozen van mensen die er blijkbaar uitspringen. Zij moeten een lijn vormen, en net zoals in onze kindertijd, meer dan dertig jaar geleden, klinkt het ook nu: 'Hoe moeilijk kan het zijn?' Het lijkt nergens op, niet iedereen houdt dezelfde afstand met de anderen, en sommigen neigen zelfs volgens de stem alle ruimte in te nemen, wat die niet erg weet te appreciëren.
Verschillende rondes zijn er. Zo wordt er naast het tonen van onder andere de 'binnenste bilspier' ook getest op inleving en verbeeldingsvermogen. Het leidt onder andere tot de opdrachten 'verdrinken bij storm op zee' en 'een vergiftigde perzik eten'. Er wordt op zoek gegaan naar potentieel, naar het talent van morgen. Voor sommigen komt dat te laat (wat je kan lezen als scherpe maar ook komische kritiek op leeftijdsdiscriminatie), voor anderen blijkt het nog veel te vroeg (wat je tevens kan zien als scherpe maar ook komische kritiek op leeftijdsdiscriminatie). Punt is dat zo'n auditie bijzonder lang kan duren, er wel wat stress of angst mee gepaard gaat en het dan ook niet meer dan logisch is dat er wel eens naar het toilet moet gegaan worden.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Probleem echter is dat er maar 1 is. En dat kan knap lastig zijn als je dringend moet, ontdekte ook ondergetekende nog maar heel recent, namelijk afgelopen weekend in Berlijn.
Het is dan dat Diarree is mijn lievelingskleur de anarchistische kaart trekt, het toxische klimaat van sommige leidinggevenden (in de kunstensector) aankaart, bij uitbreiding onze prestatiemaatschappij te kakken zet, de psychologische issues die die kan veroorzaken bij sommige mensen (angstaanvallen, negatief zelfbeeld 'Ik kan niets. Ik ben niets.' enz.) in de kijker zet en daarbovenop ook nog eens aan performance art/action painting gaat doen (zoals bijvoorbeeld een speelgoedpiano aan diggelen slaan). De voorstelling stelt ook de vraag wat kunst is en wat niet, of het allemaal é¼berhaupt origineel hoeft te zijn, wat mooi is, en wat niet enz. en doet uiteindelijk ook de toeschouwer nadenken over wat talent is en wat niet.
'In het begin leek het ergens op, maar het drama werd groter.' klinkt het onder andere wanneer een kandidaat afgewezen wordt. Die quote vat al met al het nochtans hilarische Diarree is mijn lievelingskleur heel goed samen.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.